

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt: SDI 13/13

Teza: *Zwrot "zawiera znamiona przestępstwa", należy interpretować jako zawierający warunek prawomocnego stwierdzenia przestępności czynu, obejmujący obok wypełnienia określonych w ustawie karnej znamion czynu zabronionego, także bezprawność, winę oraz większy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości.*

„[...] "zawiera znamiona przestępstwa", należy interpretować jako zawierający warunek prawomocnego stwierdzenia przestępności czynu, obejmujący obok wypełnienia określonych w ustawie karnej znamion czynu zabronionego, także bezprawność, winę oraz większy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2006 r. (I KZP 8/06, OSNKW 2006/10/87, Prok.i Pr.-wkł. 2007/1/21, Biul. SN 2006/9/11).

Stanowisko to, z uwagi na niejasność pojęcia "znamiona przestępstwa" na gruncie języka prawniczego, gdzie pojęcie znamion należy odnosić do określonego w ustawie karnej czynu zabronionego, a nie przestępstwa, którego stwierdzenie wymaga ustalenia pozostałych przesłanek odpowiedzialności karnej, może budzić wprawdzie wątpliwości, jednakże dają się one usunąć przy zastosowaniu innych metod wykładni. Wobec bowiem niejednoznaczności rezultatu wykładni gramatycznej, należy odwołać się do wykładni systemowej oraz dynamicznej (...) sformułowanie: "stanowi przestępstwo", co wskazuje na to, że również tak należy interpretować znaczenie analogicznej regulacji na gruncie ustawy o radcach prawnych, albowiem jest to zgodnie z wolą aktualnego prawodawcy. Taka wykładnia przepisów przedłużających okres przedawnienia deliktów dyscyplinarnych na czas przedawnienia przestępstwa - jak już to zauważył Sąd Najwyższy we wspomnianej uchwale z dnia 22 września 2006 r. (KZP 8/06) - pozostaje ponadto w koherencji z instytucją przedawnienia, która dotyczy właśnie konstrukcji przestępstwa, a nie czynu zabronionego. Logiczne wydaje się bowiem to, aby przesłanką przedłużenia przedawnienia było stwierdzenie przestępstwa, którego charakter (zwłaszcza górna granica ustawowego zagrożenia) determinuje przyjęcie jednego z terminów przedawnienia na podstawie art. 101 k.k., 102 k.k. i 105 k.k. [...]"